

Proletari din toate țările, uniți-vă!

La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII, Nr. 71 (423) sîmbătă 3 sept. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Prima zi de școală

Amintiri...

Ștefan Alexandru privește cu mirare în jurul său. Parcă nici n-ar crede că se află aici, în clasă, împreună cu colegii săi de anul trecut. Ascultă vocea liniștită a tovarășei profesoare de geografie.

Prin minte îi trece prima lecție de geografie de anul trecut. Le venise o profesoară nouă, tovarășa Vera Dunăreanu. Deși în ora aceea nu s-a pus nicio notă și nimeni n-a fost mustrat, Ștefan a mărturisit acasă:

— Ne-a sosit o profesoară nouă la geografie. E tare rea!

Au trecut de atunci mai multe luni. Ștefan pierduse orice nădejde să se mai îndrepte la geografie. Avea numai 2. Din pricina asta își luase gîndul de la școală. A venit însă, acasă la el, tovarășa profesoară.

— Ce-i cu tine Ștefan? De ce nu vii la școală?

— Eu... eu... nu pot. Nu pot să învăț geografia, îngăimă el.

Tovarășa profesoară îi zise numai atît:

— Mîine dimineață să vii la școală. Mă găsești în cancelarie.

Și Ștefan s-a dus la școală. Tovarășa profesoară a întins hărțile și a început să-i explice pe îndelete toate lecțiile de la începutul anului. Făceau parcă o călătorie prin ținuturi îndepărtate. Ștefan asculta ca vrăjit. Oare așa de frumoasă e geografia?

— E frumoasă! — își răspunde gîndurilor din trecut Ștefan Alexandru de la Școala de 7 ani nr. 16 din București. E frumoasă, pentru că nouă ne-o predă o profesoară cum nu e alta!

— Bine ați venit, tovarășă profesoară!

Cu buchete de flori, cu cuvinte pline de bucurie, și-au întîmpinat pionierele din clasa a VII-a, de la Școala de 7 ani nr. 15 din București, profesoara lor dragă.

Cele două prietene

Grupuri-grupuri, copii romîni și maghiari pășesc pe poarta Școlii nr. 1—2 din Tg. Mureș. Copacii mari și stufoși, șușotind blînd în adierea vîntului de dimineață, școala proaspăt văruită, totul parcă ar spune: „Veniți copii, școala vă așteaptă cu drag!..."

Larma și forfota obișnuită de început de an a pus din nou stăpînire pe curtea mare și frumoasă a școlii. O fetiță oacheșă cu cozi lungi, Rodica Covrig, caută atentă cu privirea pe cineva. Și deodată, ochii îi strălucesc mai vioi: într-un colț, de vorbă cu alți copii, și-a zărit prietena — pe Gàbi Nagy.

— Ga-a-by!!!

— Servus Rodico! Vai, cum te-ai înegrit!... se miră Gàby privindu-și prietena.

— Ehe-hei, dar numai vino să-ți arăt ce mușchi am făcut!

Și amîndouă prietenele se îmbrățișară. Au petrecut vacanța în localități diferite, dar iată că acum s-au reintîlnit și cîte mai au să-și povestească!

Prietenia între ele a început încă din anul trecut, cînd Rodica s-a mutat pe aceeași stradă cu Gàby. Amîndouă erau în clasa a VI-a. S-au cunoscut; s-au jucat apoi mereu împreună iar în timpul examenelor, s-au ajutat: Gaby era cam slabă la romînă iar Rodica nu prea înțelegea matematicile... Reintîlnindu-se acum, ele se vor juca amîndouă, se vor ajuta una pe alta, vor fi din nou mereu împreună.

Ilonà SYKLODY

DIS DE DIMINEAȚĂ

Mihăiță se trezi brusc. I se păru că nu-i nimeni în casă și sări speriat din pat, crezînd că a fost lăsat singur. Se liniști însă îndată văzînd că toți ai casei dorm fără grijă. Inseamnă că încă-i devreme. Abia s-a luminat de ziuă. Uite, și motanul Mițu cel vărgat mai doarme. (Cu toate că, dacă ar fi să te iei după motan, ar trebui să stai în pat pînă la amiază...)

„E ora 6, gîndi Mihăiță, auzind sunînd sirena dinspre mină. Aș mai putea dormi!"

Dar nu mai avea poftă de dormit. Se apropie de Mițu, care ședea ghem lîngă sobă. (Ce ți-i și cu motanii ăștia; nici vara nu se-ndură să lase soba, chiar dacă e rece). Simțindu-l pe băiat, Mițu deschise un ochi leneș și toarse:

— Sfîrr! Sfîrr! Ce-i, Mihăiță Martinovici?

— Mitule, azi merg la școală. De-acum, s-a terminat cu năzbîtiile; sînt mare, sînt elev în clasa I-a elementară. Și nu sînt singur, odată cu mine, merg la școală prietenii mei Pompiliu Stăncescu și Georgică Costin. Tu nu știi că 12 băieți de pe strada noastră sînt înscriși în clasa I-a?

— Mihăiță, de ce nu dormi? — se auzi vocea mamei din camera vecină.

— Mi-i teamă să nu întîrzii!

— Nu-ți fie teamă, mai e destul timp.

După puțin timp, băiatul se spălă și-și îmbrăcă uniforma de școlar cu guleraș alb și fundă roșie.

După ce trecu ora 7, Mihăiță nu mai avu astîmpăr:

— Să plecăm mămico... e tîrziu!

Plecară. Ieșind pe poartă, se întîlniră față-n față cu Georgică și cu Pompiliu, care se îndreptau și ei cu mamele lor spre școală.

Prietenii se priviră încîntați; grozav de bine arătau ca școlari!

Petroșaniul nu-i un oraș prea întins, așa că ajunseră repede la școala care-i aștepta cu porțile larg deschise.

Și încă din curte, o seamă de pioineri cu brațele încărcate de flori îi înconjurară veseli pe cei trei prieteni:

— Bine ați venit, dragi colegi!

I. STRAUT

Impreună

O zi obișnuită... De după deal, soarele se ridicase de-o suliță pe cerul siniliu. Pe drumul de țară, plin de pulbere, cîteva căruțe se îndreptau grăbite spre cîmp. Incepea din nou o zi de muncă. Era și prima zi de școală.

— Hai Petrică, Viorel e gata! strigă Lucreția Moraru frățiorului ei.

Și Lucreția, luîndu-și de mînă frățiorul, trecu întîi pe la Ionica Coporan, apoi pe la Vasilică Chiru și încă pe la cîțiva copii din comună. Gîndul Lucreției, ca și al celorlalți pionieri, era ca toți copiii care au 7 ani să meargă la școală.

Cînd ajunseră la Ionica ea tocmai își terminase de pregătit ghiozdanul.

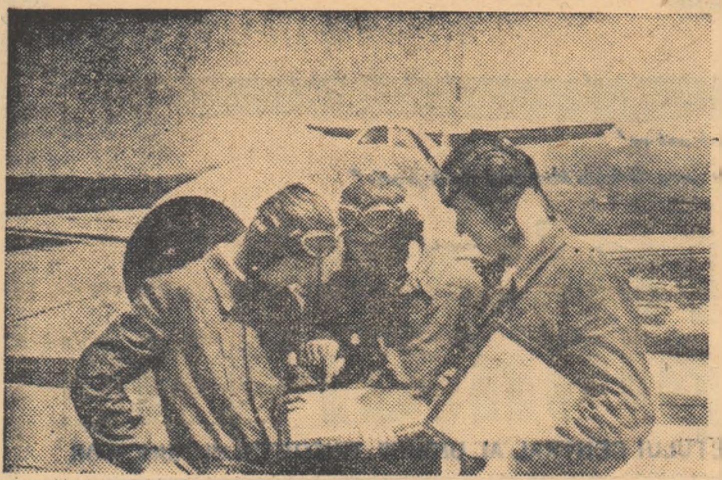
— Bunico, bunico, plec — spuse Ionica și dădu să iasă pe poartă. Se opri. Uitase batista... Bunica lăsă o clipă pîinea pe care trebuia s'o vîre în cuptor și alergă să-i ducă nepoțicăi batista.

Și Lucreția, împreună cu cei dintr-a I-a, porniră spre școală.

—Uite, aici e școala cea nouă. Și noi vom învăța aici. Cu toții, copiii din Drăgănești, raionul Alexandria, au intrat în clase. Școala cea nouă i-a așteptat. Și ei au venit!

Ecaterina POP

Mîine e „Ziua Aviației R. P. R."

Pe căile cele mai înalte ale văzduhului, urcă zi de zi avioane conduse de piloți pricepuți. Din fiecare manevră, din fiecare mișcare, se poate vedea măestria piloților patriei noastre. Strădaniile lor sînt încununate de succese mereu mai mari; crește necontenit numărul piloților fruntași, capabili să îndeplinească orice misiune, în orice împrejurări.

In fotografie: *Un grup de piloți cercetînd harta înainte de a-și lua sborul.*

Motoriștii

Faptul că piloții înfruntă cu succes înălțimile, biciuirea puternică a curenților de aer și a șuvoaielor de ploaie, se datorește în bună parte și tehnicienilor de avioane. Aceștia îngrijesc aparatele ca lumina ochilor. „Motoriști", așa li se spune, pentru că au în seamă motoarele. Indată ce un avion aterizează, ei apar și încep să-l controleze piesă cu piesă. Tot așa, înainte de decolare, îl mai verifică odată cu amănunțime. Și odată aflat în zbor și ascultînd bătaia regulată a motorului, pilotul se gîndește cu dragoste la „motoriști" care-i înlesnesc misiunea. Printre cei mai buni dintre aceștia se numără Voicu Nicolae, Drăghici Anghel, Enache Costache și mulți alții.

Victorii ale planoriștilor

In ultimii ani, zborul fără motor a devenit din ce în ce mai popular în țara noastră. A zbura pe un planor, iată un lucru care cere multă pricepere și curaj. De aceea, „piloții zborului fără motor" sînt priviți cu adevărată admirație. Cine n-a auzit de planoriștii Mircea Finescu și Gh. Cucu? Ei au stabilit cîteva recorduri republicane. Mircea Finescu, de pildă, a reușit să atingă cu planorul romînesc „Partizan" înălțimea de 4.050 m. iar Gh. Cucu a executat cu același tip de planor un raid cu țel fix „dus întors" parcurgînd distanța de 207 km. De altfel, Mircea Finescu și Gh. Cucu dețin „Insigna de aur" internațională pentru merite deosebite în aviație.

PORNIȚI CU TOȚII

Dornici de a afla lucruri cît mai interesante despre orașul în care s-au născut și au crescut, pionierii bucureșteni au pornit, în urmă cu cîteva zile, într-o expediție în... București.

Pentru ca expediția să dea rezultate cît mai bune, pionierii s-au împărțit pe echipe.

Prima echipă cercetează cîteva din cele mai vechi urme ale Bucureștiului. A doua echipă a pornit să afle despre cartierul 23 August așa cum s-a dezvoltat în anii puterii populare. A treia, studiază trecutul unei vechi fabrici bucureștene, iar membrii celei de a patra echipe vor căuta să afle lucruri cît mai interesante legate de trecutul Școlii de băieți nr. 1.

Pionierii, din toate aceste echipe se vor întîlni din nou cînd vor fi terminat cercetările și atunci își vor împărtăși unii altora impresiile despre locurile ce le-au văzut sau vor povesti despre unele descoperiri interesante.

Poate că și voi, dragi pionieri din satele și orașele patriei, ați vrea să porniți în cercetarea satului sau orașului vostru natal, a istoricului școlii în care învățați. Sigur că tovarășii profesori de istorie v-ar însoți și v-ar ajuta cu multă bucurie!

Noi vă urăm succes, vouă, celor care veți începe asemenea cercetări, și vă rugăm să ne scrieți despre rezultatele expedițiilor în care ați pornit.

De toate

Leul furnicilor

Să nu vă închipuiți că „leul" acesta al furnicilor e tot atît de mare și puternic ca leul african. Nicidecum! Leul furnicilor n-are nici ghiare, nici mușchi tari și arcuiți, nici colți tăioși care să sfîșie prada. N-are nimic din toate acestea pentru că, la urma urmei, leul furnicilor nu e leu, ci o biată insectă. I se spune însă așa fiindcă larva lui face mari ravagii printre furnici.

Larva acestei insecte e grozav de șireată. In locurile uscate, mai ales în cele nisipoase, își construiește, cu ajutorul corpului, o capcană: un fel de pîlniuță. O construiește atît de repede, încît ridică mici vîrtejuri de praf. După ce a terminat, larva se vîră în pămînt la mijlocul pîlniei și așteaptă prada.

Iată, o furnică își duce cu greu povara spre furnicar. In drumul ei dă de zidul pîlniei pe care, neștiutoare dă să-l treacă. De abia a pășit pe marginea pîlniei că se și rostogolește drept în gura „leului". In caz că furnica reușește să se prindă de vreo pietricică sau de vreun fir de iarbă, „leul" iese din ascunzătoare și aruncă în ea cu nisip. Prada nu-i poate scăpa cu niciun chip.

Așa trăiește larva aceasta, mîncînd o groază de furnici, pînă ce se transformă în nimfă, iar apoi în insectă zburătoare, cînd nu mai are nevoie de hrană.

Puțină filatelie

Pentru aceia care vă ocupați cu filatelia, v vom împărtăși cîteva „curiozități" filatelice. Est vorba de cîteva timbre — rare. In cazul de faț raritatea este determinată de mărimea timbrelo căci e vorba de timbre uriașe.

Unul dintre aceste timbre, cu dimensiunile d 65/38 mm. a fost emis în U.R.S.S., în anul 192

Alt timbru, de 95/52 mm. a fost emis în Sta tele Unite în anul 1865.

Al treilea timbru uriaș are 63/40 mm. și a fos emis în anul 1946 de mica republică San Marin

In afară de timbre „uriașe" există și altel „pitice". Orașul Mecklenberg-Schwerin din Ge mania se poate mîndri cu timbrul cel mai mi Intr-adevăr, dimensiunile lui sînt de 10/10 mm și a fost emis pentru o valoare de un sfert d șiling.

Celălalt timbru pitic cunoscut are 10/12 mm. a fost emis de poșta fostei republici Bolivar ca azi face parte din republica Columbia situată î America de Sud.

Se înțelege că aceste timbre rare au o valoa foarte însemnată.

Din carnetul unui scriitor

Gellu Naum

De fapt, în cele douăzeci de zile, drumul nostru n-a fost atît de la întîmplare pe cît s-ar părea la prima vedere. Zig-zagurile, goana neîntreruptă din sud spre miază-noapte, din apus spre răsărit în toate direcțiile, prin ghiolurile, ghindurile și gîrlele deltei, urmăreau un anumit lucru. Ceilalți doi membri ai expediției, biologul Nicolae B. și ornitologul Dumitru R. își aveau sarcinile lor precise: R. trebuia să găsească locul unde s-a stabilit colonia de pelicani și să le determine numărul. Iar pînă să găsim colonia, avea să observe numeroase păsări, să cerceteze cuiburile unora, să analizeze conținutul stomacal al altora (după ce avea să le împuște, bineînțeles)... Dar toate acestea sînt amănunte, care nu-și au locul aici. Ceea ce vreau să spun este că Dumitru R. căuta un loc precis: locul unde-și stabiliseră pelicanii colonia. Am considerat deci că acesta este și obiectivul nostru, al celorlalți. Pe mine unul, nu mă supăra de loc să merg dintr-o parte în alta. Cît despre biologul Nicolae B., de data aceasta îi convenea și lui ruta: oriunde ne găseam, pe întinsul deltei, el putea lua probe de apă, îi putea măsura cantitatea de oxigen, putea să culeagă, mai ales, gîzele despre care cred că într-o bună zi vă va povesti el însuși lucruri minunate. Așadar, iată de ce expediția noastră, care avea totuși o țintă și un scop precis, părea că se mișcă haotic. Trebuia să căutăm; iar căutarea o făceam după informațiile pescarilor, care n-au obiceiul să pună, degeaba, oamenii pe drumuri. In cuvîntul unui pescar din deltă poți avea totdeauna încredere.

Iată, deci, din cine se compunea expediția. Să vi-l înfățișez, în cîteva cuvinte, pe biologul Nicolae B., cu aparatele, cu fileul și cu rucsacul lui, nemaipomenit de grele. Nici pînă acum nu m-am putut dumiri cum a putut căra în spate atîta greutate, fără să se plîngă. Biologul trage dintr-o pipă încovoiată, și, cînd îl cauți, agită fileul. Prinde gîze. Am să mai spun că e singurul membru al expediției care poartă mustăți. Asta ca să vă închipuiți mai bine cum arată un om serios, care toată ziua pare că prinde muște. Dar, deși nu sîntem ursuzi din fire, noi nu rîdem de „muștele" lui. Știm că de ele atîrnă, într-o mare măsură, viața peștilor. Știm că biologul face o muncă științifică, pentru care avem tot respectul. Și nu rîd nici pescarii: ei știu că omul acesta, sfătos și voinic, face o muncă legată de munca lor, o muncă serioasă, deși pare că se joacă.

Cît despre Dumitru R., „păsărarul" nostru, el e cel mai tînăr dintre noi. Strașnic vînător. Cunoaște păsările, ouăle și cuiburile uimitor de bine. In echipamentul lui (în afară de arma cu două focuri, de bidonul cu formol, de uneltele pentru disecție etc.) mai are și o pereche de clești, dintre aceia pe care și-i pun telefoniștii la picioare cînd se cațără pe stîlpi ca să repare firele. Ei bine, R. se cațără cu atîta agilitate prin copaci, după cuiburi și ouă, încît niciodată, în tot cursul expediției nu l-am văzut servindu-se de clești. El rîde într-una și poartă la pălărioară o pană colorată, de gaiță.

Eu, unul, n-am nici sticluțe, nici bidoane, nici fileu, nici armă: duc cu mine bagajul unui călător obișnuit și, în plus, creionul și caietul de însemnări. Iar dacă m-am fotografiat cu cîte doi șerpi în fiecare mînă și cu un vultur împușcat, legat de după gît, asta e numai fiindcă nepotului meu Radu îi place mai mult un vînător înarmat pînă-n dinți decît unul care n-are altă armă decît condeiul și carnetul. Și cum știa că plec într-o expediție adevărată, trebuia să-i aduc măcar o dovadă.

Din expediție, bineînțeles că au făcut parte și numeroși pescari. Cu o îndemînare uimitoare, ei ne-au trecut prin stuful care părea de nepătruns, ne-au mînat peste ghiolurile adînci, în bătaia vîntului aprig, ne-au scos la iveală cuiburile pitite printre trestii; dar de întovărășit nu ne-au întovărășit decît de colo-colo, de la un punct la altul, dîndu-ne în primire altor pescari și întorcîndu-se apoi la munca lor grea și frumoasă. De aceea nu-i voi socoti printre membrii permanenți ai expediției. Chipurile lor se desprid însă, din însemnările mele, pe măsură ce răsfoiesc filele.

Și acum, iată cîteva pagini răzlețe din aceste însemnări:

Marți 25 mai 1955. — A șasea zi de căutare, dar tot n-am dat de urmele pelicanilor. Se mai cunosc încă urmele furtunii din 21—22 mai: sălcii rupte, smulse de vînt, stuf culcat, cuiburi de aușel plutind, ici, colo. Apele mari scad cu încetul. La „Mila 23", copiii merg la școală în bărci: intră din casă direct în barcă și din barcă direct în școală. N-au unde pune piciorul în altă parte. Uscate sînt numai locurile mai înalte, pe care sînt clădite casele. Oamenii sînt totuși veseli: apă multă înseamnă pește mult. Va fi producție mare. La cherhana se fac de zor pregătiri. Nicolae B. îmi spune că apele mari, ca anul acesta, sînt adevărate prilejuri de împrospătare, de „întinerire" a deltei.

La 8 dimineața coborîm de pe treptele casei direct în bărci. Avem trei bărci, mînate de trei pescari, din brigada lui Zaharia. După cîte bănuim, pelicanii s-au tras în nord, spre brațul Chilia. Noi ne aflăm cam în mijlocul deltei. Vom străbate, de-a curmezișul, distanța dintre brațul Sulina și brațul Chilia, direct, peste Stipoc și Țihai, prin ghiolul Tatanir. In alți ani, cînd apele sînt mai mici, nu s-ar putea merge de-a dreptul. Avem bărci ușoare, de 12 crivace, fiindcă vom străbate prin stuf kilometri întregi. De vîslit nici nu poate fi vorba pînă ce n-om ieși în gîrle sau în ghioluri adînci. Prin stuf, oamenii folosesc prăjini lungi, numite ghiondere.

Prima pornește barca lui Nicolae B., mînată de Zaharia. Bine înțeles că Nicolae B. mișcă bățul în vîrful căruia a prins fileul. Il văd încă: acum va scoate tubul cu eter, va adormi gîzele în fileu, le va pune în tuburi etichetate... Dar iată că barca lui a dispărut în stuf...

(Va urma)

DIN EXPERIENȚA PIONIERILOR SOVIETICI

Copiii nu au greșit

În pauză, aproape întregul detașament al clasei a III-a a năvălit în curte.

— Copii, cine vrea să joace „lapta"?* strigă veselă Galea Nekrasova.

Peste un minut, mingea zbura deasupra terenului. Galea observă că elevii din clasa a III-a se plictisesc și îi privesc cu invidie pe jucători.

— Știți să vă jucați de-a „gîștele și lebedele"? îi întrebă Galea.

— Nu, îi răspunse cineva.

— Vă învățăm noi! L-am jucat adesea în tabără!

Iată că începură să răsune rîsete. In timpul jocului Tamara Doroșenko se apropie de Galea.

— Vezi, te rog, dansez bine „Iablociko"?

Fredonînd melodia dansului, Tamara făcu cîteva mișcări.

— Nu e bine, spuse Galea și îi arătă cum trebuie să danseze.

Pe trepte stătea instructoarea Valentina Antonovna. Ea o privea pe Galea zîmbind. In anul trecut, Galea fusese cea mai tăcută din detașament. O mai poți recunoaște acum?

„Copiii n-au greșit. Galea va fi o bună președintă de detașament", se gîndi instructoarea.

După adunarea de alegeri, în detașamentul clasei a III-a se iviră multe planuri bune.

— Vom face o excursie la Amur, să-i vizităm pe pescari!

— Vom strînge din taigă frunze pentru un ierbar!...

— Tolea, dar tu ce propui? îl întrebă Galea. Vrei să faci desenele pentru gazeta de perete? Știu că desenezi bine.

Tolea încuviință bucuros.

— Vom avea și un cerc artistic de amatori? întrebă Liuda.

— Sigur că da, îi răspunse Galea, îl vom ruga pe acordeonistul nostru să ne dea ajutor!

A. VORONCOV
Școala de 7 ani din Viatsk ținutul Habarovsk raionul Nanaisk.

*) Joc național, asemănător cu oina noastră.

Toate cîte vom învăța

In școala noastră sînt organizate diferite cercuri, pentru a învăța să facem de toate. De pildă, avem un cerc de tir. In acest cerc învățăm să tragem cu arma de vînătoare la țintă, fără greș. Ce fel de siberieni am fi dacă nu ne-am pricepe să împușcăm o veveriță sau un urs! In școală învățăm și pescuitul. Pentru un om din Siberia, vînătoarea și pescuitul fac parte dintre cele mai interesante ocupații. Studiem și felul de viață al vulpilor. In apropierea școlii noastre se află o crescătorie de vulpi argintii. Am vizitat-o de mai multe ori.

Iarna, vînătorul are nevoie de schiuri. Invățăm să ne facem singuri schiuri. Pescarul are nevoie de diferite ustensile de pescuit. Și aceste ustensile le vom face singuri. La școală, studiem și diferite motoare.

Kolea SUMAKOV
elev în cl. a VI-a, Școala din satul Ingalin raionul Samara, districtul Hantî-Mansii

Tinerii naturaliști din Magnitogorsk vor aduce o stăncuță și un arici la colțul viu

Timuriștii din MĂLINI

Era către sfîrșitul vacanței. In școală domnea liniște. Numai în camera pionierilor, două grupuri de copii puneau în taină ceva la cale. Curînd, cele două grupuri ieșiră, una luînd-o la stînga, alta la dreapta. Dar, la urma urmelor, încotro?

★

Ioana Albu, femeie de mult ninsă de ani, trebăluiește prin fundul ogrăzii. Are o vîrstă la care greu se mai descurcă cu rosturile gospodăriei. Sprinteneala tinereții s-a dus. Totuși, o gospodină harnică, robotește necontenit, deși-i e greu.

— Mătușă Ioană!

Chemarea venea din uliță. Mătușa Ioana se grăbi să iasă-n poartă. Acolo dădu ochii cu un pîlc de pionieri, care numaidecît se strecurară în bătătură.

— Ziua bună, mătușă. Iaca, să nu-ți fie cu bănuială, noi am venit să te-ajutăm într-ale gospodăriei! Mata ne spui ce să facem, și noi pe loc executăm!

— Vai de mine, măi copii, dar cum...

— Ii vedea mata. Numai să ne spui ce-avem de făcut...

— Apoi, n-am adăpat vaca din pricină că...

— Ungureanu, fuga la fîntînă!

— Nici lemne n-am despicat, fiindcă...

— Ilișescu, cată toporul!

Și-așa, cît ai bate din palme, în ogradă se încinse o forfotă și-o roboteală de mai mare dragul. Unul spărgea lemne, altul le ducea la bucătărie, altcineva cerceta acoperișul casei să vadă dacă nu cumva dranița s-a bortit undeva și lasă apa să treacă... Iar mătușa Ioana privea încă nedumerită și în același timp mulțumită de hărnicia băieților. Ungureanu Teodor din clasa a șasea se arăta neostenit; de altfel toți îl știu că, dacă-i din cale afară de tăcut și sfios, cînd e vorba de muncă nu-l întrece nimeni. Bun gospodar se dovedește a fi și Ilișescu Dumitru, care e utemist și elev în clasa a noua a Școlii de 10 ani din Fălticeni. El își petrece vacanța în sat și-i nelipsit din mijlocul pionierilor.

Dar pînă acum am vorbit numai despre o singură grupă dintre cele două care-au plecat mai adineauri de la școală. Oare ce se-ntîmplă cu grupa cealaltă?

★

In urma ploilor, apele rîului Suha se umflaseră și curgeau înspumate pe trei brațe. Dărîmaseră în cale un podeț și rodeau malurile, amenințînd chiar grădinile oamenilor. Aici s-au oprit cei din grupa a doua. Prundeanu Ion, din clasa a treia, și-a dat pălăriuța pe ceafă și-a spus hotărît:

— Facem dig. Culegem pietre din marginea albiei și le clădim pe mal.

Zis și făcut. Mai mult: Prundeanu a luat o sapă, Leonte Mihai a luat și el una și, împreună, au pornit să lărgească albia unui braț al rîului. Deși sapele erau mai înalte decît mînuitorii lor, băieții lucrau de mama focului. Incet-încet, simțind lărgime către dreapta, năvala rîului începu să-și domolească asaltul asupra malului din stînga, dînd pace grădinii ce se afla acolo. Cele trei surori Pălămidă — Niculina, Mariana și Eugenia — încă mai așezau pietrele-n dig, robotind iuți ca prîsnelul.

Prundeanu, sprijinindu-se-n coada sapei, clipi glumeț, privindu-le cu coada ochiului:

— Iaca ici, brigada Pălămidă!

— Fă bine și nu te mai uita la noi, lenevilă! se răsti una din ele.

Mare insultă! Prundeanu leneș? Ce răspuns să le dea? Să le spună ceva usturător? Ba mai bine să le dovedească altfel că n-au dreptate. Deci vorbi:

— Colo, la grădina lui Dumitru Vlăjincă, trebuie să facem un podeț; pe cel vechi l-a prăvălit apa. Cînd o veni diseară bădița Dumitru, să afle pod nou!

Cît ai clipi, Prundeanu sări pîrleazul împreună cu trei băieți, găsiră niște trunchiuri ale vechiului pod și, cum-necum, izbutiră să-și înfăptuiască gîndul.

★

Către amiază, cele două grupe s-au întors la școală. Ilișescu, Ungureanu, Prundeanu, surorile Pălămidă și toți ceilalți arătau liniștiți, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmpat. Ba, Prundeanu nu putu să treacă cu vederea faptul că podețul de peste șanțul de dinaintea școlii e cam stricat: puse mîna și-l repară repede cu dibăcie. Ce mai, adevărat inginer de poduri și șosele!

Apoi intrară în camera pionierilor. Acolo, fiecare povesti ce-a făcut în ziua aceea. La urmă hotărîră ca într-una din zilele următoare să repare acoperișul de la casa mătușii Ioana și să mai vadă ce-i de făcut prin alte locuri.

...Toate acestea le puneau la cale cu glas scăzut și cu chibzuință de buni gospodari cîțiva dintre pionierii din comuna Mălini, raionul Fălticeni.

Iar de undeva, din raftul bibliotecii, îi privea, de pe poza unei coperți de carte, chipul unui om mult îndrăgit de copii: Arkadi Gaidar, cel care-a scris minunata povestire despre Timur și băieții lui. O povestire care n-a fost scrisă în zadar și care niciodată nu e citită în zadar.

Al. Ovidiu ZOTTA

Din unități, detașamente, grupe

Îndreptarul nostru

La o oră de informare politică, tovarășa instructoare ne-a vorbit despre noul Regulament al organizației de pionieri. Noi am urmărit de mult proiectul de regulament și am așteptat cu nerăbdare aprobarea lui. Acum, după ce-l cunoaștem în amănunțime, am pornit să-i dăm viață. Știm că munca e una din îndatoririle fiecăruia dintre noi. Impreună cu tovarășii instructori, am smuls buruienile din pepiniera Bocșei-Vasiovei, am ajutat la strînsul spicelor de pe miriști și am curățat strada din fața școlii.

Pionierele taberei regionale M.I. Bocșa-Vasiovei, raionul Reșița

Atențiune, atențiune!

— Atențiune, atențiune — transmite stația de radioamplificare. Cu toții ne-am adunat în jurul aparatului să auzim noutățile. Se anunța prima adunare din anul acesta a detașamentului nostru, în care trebuia să întocmim planul cu tot ce vom face în vederea alegerilor. Și adunarea s-a ținut. Care mai de care a venit cu noi propuneri.

— Să pregătim un program artistic, s-a auzit o voce din fundul clasei.

— Gazeta de perete festivă s-o facă grupa noastră — a spus Cornelia.

Și așa, am strîns noi, cei din fostul colectiv de conducere de anul trecut, propuneri și-am întocmit un plan care e mai bogat și mai interesant decît cel de anul trecut. Acum am și pornit la treabă.

Mircea DANCIU
Unitatea nr. 1, Năsăud

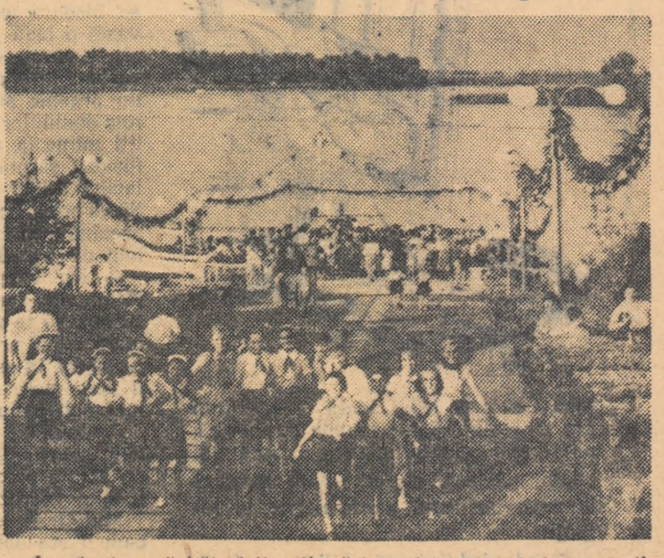
Ne pregătim

Incă din primele zile de școală, începem cu toții să ne pregătim pentru alegerea activelor pionierești. Unii vor scrie articole la gazeta de perete, alții vor face lozinci, și cu toții vom ajuta la întocmirea dării de seamă a detașamentului nostru. Aici vom scrie despre pionierii care anul trecut au luat note numai de 4 și 5, despre adunările noastre tematice, despre activitatea sportivă din vacanță, care ne-a ajutat să fim voinici și curajoși, și despre alte acțiuni interesante. Nu vom uita însă nici de greșelile pe care le-am avut anul trecut în munca detașamentului. La sfîrșitul dării de seamă, vom adăuga toate propunerile pe care ni le vor face pionierii, pentru ca activitatea noastră de anul acesta să fie cu adevărat pionierească, veselă și frumoasă.

Constantin HERCIOG
Școala medie de 10 ani nr. 1, Craiova

Serbarea de la Snagov

In cinstea sărbătoririi eliberării patriei noastre, pionierii din București s-au întîlnit la o mare serbare pionierească. In frumosul parc de pe malurile lacului Snagov ei au petrecut clipe de neuitat.

IEDUL CU TREI CAPRE

de Octav Pancu Iaşi

Povestea asta nu s-a întîmplat chiar pe vremea cînd se potcoveau puricii, ci mult mai aproape, cînd puricii au devenit tare nesuferiţi — şi eu, copii, vă doresc să n-aveţi de-a face cu ei.

...Ci-că nu departe de casa „Caprei cu trei iezi“ îşi avea casa şi un ied cu trei capre. Era un ied ca toţi iezii nici mai mare, nici mai mic, nici mai frumos, nici mai urît. Cum s-ar spune: nici pre-prea, nici foarte-foarte. Numai că el în loc de o capră avea trei: o capră mamă, o mătuşă capră şi o capră bunică.

Grozav de bine o mai ducea iedul! Ce să vă spun, copii, pe mine dacă m-ar lăsa să stau măcar o zi în casa aceea, nu mi-ar mai trebui nimic. M-aş lipsi bucuros chiar şi de guturai — şi voi doar ştiţi ce bine e să ai guturai: stai în casă, bei ceai, toată lumea te întreabă cum te mai simţi... în sfîrşit, e straşnic! Ei bine, eu m-aş lipsi fără pic de amărăciune pînă şi de guturai, numai să pot trăi o zi aşa cum trăia iedul cu trei capre.

Mamă măiculiţă, ce mai trai!

Dimineaţa, nici nu apuca bine iedul să deschidă ochii, că şi începea să poruncească.

— Capră mamă!

— Spune, fiul meu iubit!

— Imbracă-mă! Nu pot singur...

Capra mamă nu aştepta să i se spună de două ori. Se apleca să-i caute opincile sub pat, se urca pe dulap să-i găsească nădragii şi se băga după cuptor să-i afle cămeşuica. De, iedul nu obişnuia — ca voi — să folosească marginea scaunului ori cuierul. Işi arunca hainele unde nimerea.

Mama capră îi aducea straiele şi se căznea să-l îmbrace: îi lega opincile — oh! — îi trăgea nădragii şi cămeşuica — oh! — şi-i înfăşura brîul — uf!

Cînd se vedea îmbrăcat, iedul iarăşi poruncea:

— Mătuşă capră!

— Spune, nepoţelul meu drag!

— Ospătează-mă! Nu pot singur...

Fără să mai zăbovească o clipă, mătuşa capră se repezea la bucătărie, turna într-o ulcică lapte rece şi aşeza într-o strachină mămăliguţă caldă, apoi punea ulcica şi strachina pe-un ştergar şi le aducea fuguţa la patul iedului. Şi rupe mătuşa capră din mămăliguţă şi îndeasă în gura iedului! Şi-i ţine mătuşa capră ulcica la gură să soarbă iedul laptele! Şi uite-aşa,

pînă isprăvea iedul toată mămăliguţa din strachină şi tot laptele din ulcică, ba îi mai aducea mătuşa capră şi cîte-o plăcintă, că era mare meşteră la copt, iar iedul mare meşter la înghiţit.

Zburda iedul toată ziulica pe-afară, iar seara cînd se întorcea acasă, se întindea pe pat şi poruncea:

— Capră bunică!

— Spune, nepoţelul meu scump!

— Adoarme-mă! Nu pot singur...

Cît ai clipi din ochi, capra bunică venea lîngă ied şi se pornea să-i cînte şi să-l legene:

Nani, nani, nani,
coboară, somn,
pe scara ta nevăzută,
Nani, nani, nani,
şi opreşte-te, somn,
pe ochii nepoţelului meu,
Nani, nani, nani...

Hei, aşa trai ca cel al iedului mai zic şi eu!

— Capră mamă, îmbracă-mă!

— Mătuşă capră, ospătează-mă!

— Capră bunică, adoarme-mă! Nu pot singur...

Şi capra mamă şi mătuşa capră şi capra bunică lăsau toate treburile şi veneau fără zăbavă la porunca iedului. Lăsa capra mamă rufele în albie, îşi usca mîinile şi venea într-un suflet să-l îmbrace pe ied. Lăsa mătuşa capră cămaşa necîrpită, în grabă se înţepa la un deget şi alerga să-l ospăteze pe ied. Lăsa capra bunică andrelele, în fugă scăpa ochelarii şi se spărgeau sticlele, dar nu întîrzia să-l adoarmă şi să-l legene pe ied.

— Capră bunică, adoarme-mă!

— Mătuşă capră, ospătează-mă!

— Capră mamă, îmbracă-mă! Nu pot singur...

Aşa viaţă să tot trăieşti o sută de ani şi încă ai zice că n-ai trăit destul!

Dar într-o seară, după ce capra bunică îl adormi pe ied, bătu în poartă vecina capră cu trei iezi.

— Scumpele mele surate — le zise ea caprei mame, mătuşei capre şi caprei bunici, după ce trecu pragul, — am intrat cu o mare rugăminte în casa domniilor voastre. Mîine seară mi se însoară iedul cel mare. Ia de nevastă o iadă aşezată şi harnică, nu ca altele care... dar ce să mai lungim vorba: tare aş vrea să le pregătesc un praznic să i se ducă vestea. Mă rog domniilor voastre, fiţi bune şi pofţiţi mîine la mine să-mi ajutaţi la înfăşatul sărmăluţelor, la împletitul colacilor ori la ce o mai fi de trebuinţă. Şi vă mulţumesc şi-o să vă răsplătesc aşezîndu-vă în capul mesei, ca pe cei mai de seamă oaspeţi. Vă învoiţi?

— Da' se poate să nu ne învoim? Mîine în zori sîntem la dumneata, surato, să te-ajutăm, îi răspunse capra mamă. Cît priveşte răsplata... de-o să ne aşezi în capul mesei, cinstea ne-o fi prea mare şi noi îţi cerem să nu-ţi mai baţi capul cu ea...

A doua zi dimineaţa, pe la ceasul cînd soarele încă se mai freca la ochi de somn, plecară cele trei capre ale iedului la vecina capră cu trei iezi.

Mai tîrziu se trezi şi iedul. După cum îi era obiceiul strigă:

— Capră mamă! Imbracă-mă!

Dar nimeni nu veni să-l îmbrace. Capra mamă, precum se ştie, era plecată. Atunci iedul începu să se tăvălească prin pat şi să urle aşa cum nici unul dintre voi, copii, nu e în stare:

— Imbracă-mă! Imbracă-mă! Imbracă-mă! Nu pot singur...

Vulpea tocmai trecea pe acolo şi auzind urletele iedului, curioasă din fire, băgă capul pe geam, ca să afle ce se întîmplă. Nu ştiu cum sînt toate vulpile, că n-am avut prilejul să fac cunoştinţă chiar cu toate, dar vulpea asta pe lîngă că era curioasă, mai era pe deasupra şi tare hoaţă. Fura de stingea. Era atît de hoaţă, încît unui prieten de-al meu scriitor, neavînd altceva ce să-i fure, i-a şterpelit darul de a scrie poveşti... Iar la judecată, ce credeţi c-a spus hoaţa? Ci-că nu i-a furat nimic, pentru că, de fapt darul ăsta nu l-a avut niciodată prietenul meu...

— Nu mai striga atîta, iedeţule — îi vorbi mieros vulpea — dacă nu poţi să te îmbraci singur, te ajut eu... Aruncă-mi hainele şi numaidecît te îmbrac!

Bucuros, iedul îi aruncă pe rînd opincile, şi nădragii, şi cămeşuica. Vulpea le prinse, le vîrî într-un sac şi pe-aci ţi-e drumul. Fugi cu ele să le vîndă la tîrg.

Mare amărăciune îl cuprinse pe ied şi multe lacrimi grele vărsă. Dar tot plîngînd şi văicărindu-se, îl apucă foamea. Strigă:

— Mătuşă capră! Ospătează-mă!

Dar nimeni nu veni să-l ospăteze. Şi mătuşa capră, precum se ştie, era plecată.

Se porni iar iedul să se tăvălească şi să urle:

— Ospătează-mă! Ospătează-mă! Nu pot singur...

Cînd ţipa el aşa, trecu pe acolo ursul. Eu, copii, am văzut mulţi urşi în viaţa mea, unii mai mari, alţii mai mici, alţii... de şocolată, dar mîncăcios ca ursul ăsta n-am mai văzut. Mînca de rupea! (Era atît de mîncăcios încît, odată, nemaiavînd ce înfuleca, şi-a ronţăit propria lui coadă. Se zice că „de-aceea n-are ursul coadă“...).

— Nu mai striga atîta, iedușorule, îl potoli ursul cu vocea lui groasă. Mai bine spune-mi unde e mîncarea, că te ajut eu... Te ospătez pe cinste!

De bună seamă că iedul îi spuse. Şi intră ursul în bucătărie şi începu să înfulece cît şapte. Infulecă toată mămăliga. Sorbi şi ultimul strop de lapte. Ba, de lacom ce era, înghiţi şi ceaunul şi făcăleţul (Hm! Aţi mai auzit copii, de urşi care să înghită ceaune şi făcăleţe? Pe cuvîntul meu de cinste că eu n-am mai auzit!) Apoi, bineînţeles, ursul plecă fără să-i mai dea iedului bună-ziua.

De abia acum se puse iedul mai vîrtos pe plîns. Şi plîngi, şi plîngi... Răsuna casa de zbieretele lui. Voi, copii, oricît aţi încerca, nu l-aţi întrece, dar mai bine nu încercaţi. Toată lumea însă ştie că după plîns ţi se face somn. (Ori dacă cineva nu ştie, află de la mine!)

Strigă iedul:

— Capră bunică! Adoarme-mă!

Dar nimeni nu veni să-l adoarmă — căci şi capra bunică, precum am mai spus, era plecată.

Şi din nou începu iedul să se tăvălească şi să urle:

— Adoarme-mă! Adoarme-mă! Adoarme-mă! Nu pot singur...

Lupul tocmai ieşise la plimbare. Se afla nu departe şi-l auzi pe ied strigînd. (Trebuie să vă spun, copii, că, eu, pînă acum, spre fericirea mea, nu m-am întîlnit cu nici un lup şi că, tot spre fericirea mea, nici nu doresc să mă întîlnesc... Lupii, de obicei, nu prea ştiu de glumă, iar eu sînt, din

păcate, un om glumeţ. Lupul din povestea asta era tare rău şi tare hain. Nu numai că nu ştia de glumă, dar nici serios nu v-aş sfătui să staţi de vorbă cu el.)

— Nu mai striga atîta, iedeţule! glăsui răguşit lupul. Lasă că vin ca să te adorm...

Intră lupul în casă, se aşeză lîngă ied, legănîndu-l şi cîntîndu-i:

Nani, nani, nani,
nu mai cobori somn,
că nu-i nevoie,
Nani, nani, nani,
am să-l mănînc
pe iedul cel răsfăţat,
răzgîiat şi alintat,
Nani, nani, nani,

Iedul se înspăimîntă — şi nici eu nu pot să vă spun de unde însă găsi putere să se smulgă de lîngă lup şi s-o rupă la fugă încotro văzu cu ochii.

Se înapoie acasă gol, flămînd şi ostenit, abia pe seară.

Şi cum intră pe uşă zise:

— Capră mamă, mătuşă capră, capră bunică! Am să vă povestesc tot ce mi s-a întîmplat, dar mai întîi să-mi caut nişte haine ca să mă îmbrac, să mănînc ceva că tare mi-e foame.

Se îmbrăcă iedul, mîncă ce mai găsi prin oale — dar înainte de a-şi începe povestea, adormi buştean.

Dar vouă, copii, nu vi-e somn?

Mie, de ce să vă mint, îmi cam este.

— Noapte bună,
dragii mei copii!
Nani, nani, nani,
coboară, somn
pe genele copiilor,
Nani, nani, nani,
dormiţi, Alexandru şi Bogdan
dragii mei, băieţii mei,
Nani, nani, nani,

că tata şi-a sfîrşit povestea...

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“. STAS — 3452 — 52